

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 294. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515386925568/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

men di fek da dje Løwmaahd faa dem sjæl, I ka nok veed, ve de di war aa Rakkerslawet. Ham ga A en Ullenskjøt, aa An-Kjestien ga e Kwirner hwæt en Luh aa et Kaasklæ, aa et Stok Vøjmel te en Pigh te hwæt aa e Unger, aa di wa faahle got faanewed.

Mæ aa An-Kjestien vi had lewd en fir Oer got sammen, som vi gjør enno, aa i aal den Tid had vi ett sit nød te den hæ Staahkelsmand; aalywl vi had snakked om ham baade degaang aa degaang. Somti tinnt vi te han wa blewen ah, aa somti te di had sat ham ind i æ Viborrehuus. Noddeda: saa war ed, da vi sku ha wor annen Dreng i Kjerck – ham Saahren – A gik te æ Præjst faar aa fo de hæz Værkerie gjør istand. Som A kommer o æ Wajjs lihg po de sjæl samm Stej, hwor A soe den Staahkelskompen føhst Gaang, saa sier A Jen, dæ legge ve den jen Sih aa æ Wajjs po hans Røgh i æ Lyng aa mæ hans Bien i æ Grobb. De wa sgi ham, A ku nok kiun ham. «Hwofaa legge Do hæhr? aailjenn?» saa A «skaac Do nød?» – «A trowr A vel te aa dæ» saa han; men han hwæht et ud, A ku knap faastoe ham. «Hwoer æ di hæ Kwinnfolk» saa A «Do plejer aa ha mæ Dæ? Haa di faalat Dæ, aa læt Dæ legg hæhr o æ Wajjs?» – Han vrikked mæ hans Howd, aa hwesked: «en To Ward» – «De skal A gi Dæ» saa A, aa saa tow A nød aa de Rejnward, dæ stod i æ Grobb, de tow A i mi Hatskyhgi, aa holt te æ Mund a ham. Men de war ingen Nøth te, faa han ku ett drekk langer, men han ga et Spjat mæ æ Bien, aa gawt, aa saa war æ Aan aah ham. – A had inddæ unt aa ed faa ham, aa da A kam te æ Præjst, ba A ham, te de hæ selle Spogels maat blyw kaast nier i æ Kjerrgoer. De ga han mæ Low te, aa saa hinnt A ham o mi ejen Wown, aa slow nø Fiel sammel om ham aa kyl ham nier i de nordvest Hjen aa æ Kjerrgoer, aa dæh legger han.»

«Det wa no de» saah han Kræn Kapballe, «men huefor sedde Do saa stell Mari Kjalvroel! Ka Do hwerken faatæll ælle synng wos Nød?» – «De war ett omowle» suert hun, aa drow et Sok, aa saang saa vemoddele, te Jen sku haatte trow, te de wa hintes hin sjæl:

Hale; men de fik da deres Levemaade for sig selv, kan I nok vide, ved det de var af Rakkerslagsen. Ham gav jeg et Uldenskørt, og Ane Kirstine gav Kvinderne hver en Luc og et Korsklæde og et Strykke Vadmæl til en Sløjkjole til hver af Ungerne, og de var færlig godt fornøjede.

Mig og Ane Kirstine vi havde levet en fire Aar godt sammen, som vi gør endnu, og i al den Tid havde vi ikke set noget til den her Stakkelsmand, alligevel vi havde snakket om ham baade dengang og dengang. Sommetider tænkte vi, at han var bleven øde, og sommetider, at de havde sat ham ind i Viborghuset. Nuda: saa var det, da vi skulde have vor anden Dreng i Kirke – ham Søren – jeg gik til Præsten for at faa den her Sag gjort i Stand. Som jeg kommer paa Vasen lige paa det selvsamme Sted, hvor jeg saa den Stakkelskumpan første Gang, saa ser jeg en, der ligger ved den ene Side af Vasen paa sin Ryg i Lyn-gen og med sine Ben i Groben. Det var sgt ham, jeg kunde nok kende ham. »Hvorfor ligger du her alene?» sagde jeg, »skader du noget?» – »Jeg tror, jeg vil til at dø,« sagde han; men han hvæste det ud, jeg kunde knap forstaa ham. »Hvor er de her Kvindfolk,« sagde jeg, »du plejer at have med dig? Har de forladt dig og ladet dig ligge her paa Vasen?» – Han vrikkede med Hovedet og hviskede: »en Taar Vand!» – »Det skal jeg give dig,« sagde jeg, og saa tog jeg noget af det Regnvand, der stod i Groben, det tog jeg i min Hatteskygge og holdt til Munden af ham. Men det var ingen Nytte til, for han kunde ikke drikke længer, men han gav et Spjæt med Berene og gabte, og saa var Aanden af ham. – Jeg havde endda ondt af det for ham, og da jeg kom til Præsten, bad jeg ham, at det her sølle Spøgelse maatte blive kastet ned i Kirkegaarden. Det gav han mig Lov til, og saa hentede jeg ham paa min egen Vogn og slog nogle Fjæle sammen om ham og kylede ham ned i det nordvestre Hjørne af Kirkegaarden, og der ligger han.

»Det var nu det,« sagde han Kristen Katballe, »men hvorfor sidder du saa stille, Marie Kølvræa? Kan du hverken fortælle eller synge os noget?» – »Det var ikke umuligt,« svarede hun og drog et Suk og sang saa vemodligt, at en skulde hartad tro, at det var hændt hende selv: